

ЈА ♥ ПТТ

Рубрику у овом броју уредили су ученици Школе за дизајн из Београда (писали су Лара Лабус, Наташа Вукајловић, Леонардо Барби, Катарина Јанковић, Катарина Киш, а илустровали Анастасија Дражић, Леа Балажевски, Виктор Ђоловић, Ива Цветковић, Леонардо Барби), с наставницом Невеном Марковић и библиотекарком Кристином Кнежевић.

Леа
Балажевски

Није мачји кашаљ

Да ли је истина да се мачји урин користи у сликарству?
ПРЕДРАГ из Београда

Било да сте заљубљеник у уметност или пак обичан лаик, сигурно сте бар једном чули за светски познату слику „Пољубац“. Густав Климт, творац тог дела, био је велики љубитељ мачака. У сваком тренутку, у његовом атељеу било их је од осам до десет. Уметник им је допуштао да се слободно крећу и одомаће, али ипак је тражио нешто као накнаду. Наиме, он је веровао да је мачји урин најбољи фиксатор слика, те га је користио у свом стваралаштву. Иако наука није потврдила тачност тог податка, његова дела су до данас остала у савршеном стању ■

Анастасија Дражић

С оне стране вероватног

Скоро сам открила термин „лиминални простор“. Зашто ми те фотографије празних и напуштених места делују тако носталгичне, иако никада нисам била тамо?

ЗОРИЦА
Земун

Појам лиминалног простора означава физички или метафорички прелаз између два места, као што су ходници, празни лифтови, али и младост, то јест, прелаз између детињства и пунолетства. Појам је тренутно омиљен због урбане легенде о „Задњим собама“, просторијама које се налазе иза кулиса наше тренутне стварности и у којима сва нама позната правила универзума постају неважећа. Ова прича појавила се први пут 2019. године. У њој се кратко, али врло застрашујуће описује бесконачан лавиринт празних канцеларија, у које особа може да доспе једино ако врло незгодно „пропадне“ кроз под.

Легенда је заснована на теорији да је наша реалност заправо рачунарска симулација и да су „Задње собе“ њен изворни код. Како се ова урбана прича ширила интернетом, све више корисника се прикључивало стварању њених нових делова, чак и прављењем видео-игара на ту тему. Ово је довело до све већег приказивања многима језивих, али носталгичних сцена. Тај нови естетски правац популарне културе жели да прикаже prizore који би уобичајено били пуни живота (дечје играонице, школе, терени, простране пољане) као празна и напуштена места, што чини слике лиминалних простора носталгичним на помало застрашујућ начин ■